

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti afviser også forslaget.

Det, der i virkeligheden ligger i forslaget, er, at man vil have afskaffet den lov, der har været gældende i snart 30 år, nemlig personelloven, i hvert fald lovens § 11, der klart og tydeligt fastslår, at personellet i forsvaret efter forsvarsministerens nærmere bestemmelse har pligt til at forrette tjeneste uden for landets grænser. Det er jo meget entydigt, og det er noget, personellet ved, når det indgår kontrakt med forsvaret.

Det er vigtigt her at holde fast i, at det er professionelt mandskab, vi i øjeblikket taler om og har drøftet i den senere tid. Det er officerer, stampersonel, som melder sig til i en periode eller stort set i hele deres arbejdsliv at gøre tjeneste i forsvaret. Så de ved, hvad det er, de går ind til. Og er det ikke det, man ønsker, så vælger man en anden livsgerning.

Det er også vigtigt af hensyn til personellets sikkerhed, at man ikke følger Fremskridtspartiets forslag. Det spørgsmål har vi drøftet meget i de sidste par timer, men det er altså sådan, at skal enheder sendes ud for at løse en opgave, hvor der naturligt, når det er en militær opgave, kan være fare og risiko, så betyder det utrolig meget for enhedens sikkerhed, at personellet er sammenarbejdet mest muligt.

Tag et helt konkret eksempel. Vi kan forestille os en af de ti kampvogne, der nu skal sendes til Bosnien. Hvis en eller to mand i sådan en kampvogn, hvor der er fire mand tjenstgørende, melder fra og man så med nogle få dages varsel skal sætte andet personel ind, betyder det, at de fire mand selvfølgelig i en periode ikke er nær så effektive, som hvis det er de samme fire mand, som har arbejdet sammen i mange måneder, ja, tit år. Nøjagtig den samme betragtning kan man overføre til alle forsvarets enheder. Det at yde en maksimal indsats og altså dermed også sikre enheden eller personellet mest muligt kræver, at man er sammenarbejdet gennem så lang tid som overhovedet muligt.

Den sidste begrundelse for, at vi ikke kan følge Fremskridtspartiets forslag – og det vejer også meget tungt – er den samlede og enstemmige henvendelse, der er kommet fra alle forsvarets personelorganisationer, fra konstabler, fra befalingsmænd og fra de to officersorganisationer. I et langt fælles brev begrundede man

over for forsvarsministeren og Forsvarsudvalget, som fru Annette Just også sidder i, hvorfor man finder, at det ikke er en egnet ordning. Lad mig bare læse et enkelt, men centralt afsnit i deres henvendelse, og gøre de ord til mine.

Der står, at disse fire organisationer finder, at det ikke er staten værdigt at overlade det til den enkelte soldat og hans familie at afgøre og dermed tage ansvaret for, om Danmark skal leve op til sine internationale forpligtelser. Det må og skal være et ansvar, som regering og Folketing påtager sig på nationens vegne.

Med disse begrundelser vil jeg gerne afvise Fremskridtspartiets forslag.

Ellemann-Jensen (V):

Venstre afviser forslaget.

Man kan ikke gøre det frivilligt, om man i forsvaret vil opfylde sin tjenestepligt, og det er en tjenestepligt at gøre tjeneste, når det drejer sig om tjeneste af den type, forslaget drejer sig om. Det kan ikke komme som den store overraskelse for stampersonel og officerer i forsvaret, at de kan komme i den situation, at de skal gøre tjeneste fjernt fra hjemlandet i forbindelse med FN-aktioner, i forbindelse med NATO-aktioner, så alene af den grund må vi afvise det.

Så vil jeg gerne tilslutte mig, hvad der fremgår af den henvendelse, vi har modtaget fra personelorganisationerne. Det er ikke værdigt og rimeligt at lægge den byrde over på de mennesker, det drejer sig om, at de selv skal træffe afgørelsen.

Tænk, hvilken byrde det er at få at vide, at man har lov til at melde fra, uden at det får konsekvenser for ens karriere i forsvaret. Tænk, hvilke forklaringer man skal komme med hjemme hos familien, hvis man ikke agter at melde fra, hvis man ønsker at opfylde det, man selv opfatter som en tjenestepligt. Jeg tror, at der allerede er skabt konflikter i mange familier med den ulykkelige regel, som blev indført, da vi første gang sendte soldater til Bosnien, og Venstre beklager, som jeg sagde det under det tidligere punkt på dagsordenen, at vi ikke kunne få skabt rene linier her i forbindelse med den beslutning, der nu skal træffes om yderligere at sende soldater til Bosnien.

Jeg tror såmænd, at Fremskridtspartiets forslag bygger på de venligste og ædlest motiver,